

ALSÓRENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára		Felételő szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adunk vissza.
Egész évre	8 K	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztés és kiadóhivatal: B a l k á n y i Erno könyvkereskedésben Alsórendva.
Fél évre	4 -	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		
Negyed évre	2 -			
Egyes szám ára 20 fillér.		A nyilviter sora egy korona.		

Dollár és kutyabőr.

Alsórendv., 1910. január 22.

Az amerikai közvélemény újabb nagyon felingerlők, valahányszor egy-egy amerikai milliomos leánya európai főúri család tagjához megy nőül s az apja által megszerzett milliókat a főúri család címereinek megmarozására használja, mert bizony a származás és pénz legelső számaina körében ritkaság az ilyen amerikai házasságkötéseknek, hogy pusztán szerelmeiből történik, mikor a vőlegény nem a dollárért vitörlik Amerikába. Ez az ellenszenv az európai előkelő szerencsevadászok s a kilenc vagy több ágú koronára áhító közíasszonyok ellen többféle módokon nyilvánul. Texasban például súlyos adókkal akarják megróni az odautazó főúri sarjadekókat, egyebtől pedig, különösen New-Yorkban, a hírlapok folytatnak hadjáratot ellenük a közönség helyeslése mellett, mert hazafiatlanságnak is bélyegzik, hogy az Amerikában szerzett dollárokat Európába kiviszik.

Pár év előtt ismét előfordult egy ilyen eset, H. Marquisnak, egy előkelő angol főúrnak második fia, Y. gróf vette el Th. Corneliát, kinek apja sikerült üzlettelkkel hatalmas vagyonra tett szert. Az esküvőnek és körülményeinek alább következő leírása, mely a new-yorki lapokból van véve, jellemzi az amerikai közhangulatot s az ame-

rikai közhangulatot s az amerikai szájó-kimondást, mely a magánelit títkait sem kíméli.

A fiatal grófnak, mint másodszülető fiúnak nem igen jutott a különben is nagyon lepardí család örökségéből s így élete tentátsárol maga volt kenytelen gondoskodni. Mivel a társadalmi élet szinpadán meglehetősen sikereket ért el, a színeszetre adta magát. Mivel a londoni szinpadokon inkább a kivancsiak érdeklődését keltette fel, mint a művészet kedvelőit, átvitörlik Amerikába. A dollárok azonban itt se nagyon hullottak az arisztokrata színesz öljébe, amig véletlenül meg nem ismerkedett a gazdag és esinos Th. kisasszonnyal, a közszénkirályok egyikének lányával. Az ifjú hógyn nem tudott ellenállni az angol grófnak, kinek ősei között egy valósgos királyné is van: VIII. Henrik számos feleségének egyike s aki a legelőbb londoni társaságba vezetheti, sőt udvarképpése is teheti nejét. Ez a fényes jövő nem riasztotta vissza a pittsburgi örökösntől attól sem, hogy a fiatal grófnak több az adóssága, mint a házassága.

Mások persze nem így vélekedtek. A lord hitelőző valósgággal összeesküdtek ellene. Az esküvő előtti nap anyjára háborogtatták a hitelőzők, hogy csak elkésvé érezhetett a templomba, ahol az esküvő szertartásnak, — amerikai előkelő divat szerint — főpróbáját tartották. A próba végeztével hazatért s a fogadóban ebédet

rendelt, de a vendégös megtagadta a hitteleztést. Szerencsére volt ott egy barátja, aki megkönnyörült rajta és kíségette za varából.

Megérkezett az esküvő napja. A vőlegény épen el akar indulni az esküvőre, mikor jön a végrehajtó és 1500 dollár követelés fejében le akarja foglalni — ha nem fizet azonnal — egyedülly vagyonát: a hivatalos okiratokat, melyekre pedig szükség van, mert azok nélkül nem lehet megtartani az esküvőt. Nagy bajjal előtremertették az összeget.

Amerikai babona szerint rossz előjel, ha a vőlegény elkésvé érkezik az esküvő napján a menyasszonyhoz. Miss Cornelia teljes háromnegyed óráig volt kenytelen várakozni. A késedelem oka az vo't, hogy a két fél jogtatácsosai az utolsó pillanatban összevessztek a házassági szerződés egyik záradéka miatt.

Az amerikai lapok éles bíralatban részesítettek a vőlegény családjának eljárását, amely pompás diadémot adott a menyasszonynak nászajándéku, mely Clive lordtól, India meghodítottól szállt rájuk örökségül. A diadém azonban nem volt az örömap korlátlan tulajdona, hanem családi hitbizonyítás s ezért a lapok azt felszegettek, hogy nem is volt joga elajándékozni még a menyének sem.

Kellemtelenségeket idézett elő a menyasszony családjának magtatárása is. Két fivére nem akart részt venni az esküvőn, a

Regi arcképhez.

Regi édes emlékek között
Egy kis arckép kezembe akad;
Nézek rája, emíruve nézek;
És a szívem májdnem megszokad.
Gyenge kezem ajakhozom tojja
S ajkam hozzá sugdos anyó szépet
És még most is, és
Szászor, milliomzser
Megéskölöm ezt a kicsi képet.

Szemem borból s könnyeinek árja
Végig ömik halvány arcomon,
S fájó szíved, ziháló kebellet
Késsegek a családomon.
Óh, te édes, legelő szerelmem,
Mennyi könyvet sirtam már teerted...
Most is sörök
S remegő ajakkal
Megéskölöm ezt a kicsi képet.

Tomboli szivem, tomboli és szakadai meg,
Rugdald össze ezt a tört kebelt,
Aztán áttörj mondj a szerelme,
Mely élttembe annyit békvert.
Szakadj meg hát és felejtél örökké
Azokat a régi szép idóket,
Csak még egyzser,
Csak még utójjára
Megéskölöm ezt a kicsi képet.

(Csáktornya.)

BUDAVÁRY LÁSZLÓ.

Gáspár ur szerelme.

Mikor Gáspár hazament, az asszony már otthon várta. Űl a sarokban és számtalósímben gyújtotta meg a lámpát. Asszonyi vérenek minden forlyosságával várta az utolsó titkötet, a végsőt, a legsonorubbant, amikor még egyzser vissza-szertí magának Gáspár ur hideg szerelmét. Mert

Gáspár urból már kezdtek kihúlni a nagy vágydóások, korán megvénült, földszagu, paraszt-ilekével megérezte, hogy a véres asszonyi szerelmeikt egy kell lerájni magáról, mint a ravasz-kelet, hén hitelőzők. És ez az asszony volt Gáspár előt a szerelme didergő epilógusa, az asszony, akit előre is utolsóának jelentett ki és akit mégis szeretett egy kicsit, az ő lóra vére- neké bágyadi, okóberit, ritka felkésződésével.

Ma, halották napján különösképen betegem vert Gáspár ur szívé. Tegnap olvasta Mussét síró, szerelmes versét talán századszor. Bele mormogta halkán a sötétségbe az elmulás legsonorubb, legszerelmesebb strofáit. „Ma meghalok, sirom fölök sok síró fizút álltsetek. Szeretem a síró fizút beteg muzsikáját!... És Gáspár ur az első szeretőjére gondolt, akinek a sírját fájdalmas susogású füzekkel álltete tele.

Az emberek kimennek a temetőbe, mindenkinnek van kúnn egy darabka földje, egy szeméjy elsrítatlan álma, egy porckányi belemetett szíve, egy kísértetknt hajazó emléke és ő most nem megy oda, ő nem mehet oda, mert itt ül mellette a sötétben egy asszony, akit szerelmes, forlyos tervekkel forral ellene és meg akarja még egyszer utolsó fellobbanásában ejteni.

— Menj innen! — mondta az asszonynak. Rám szem nézett. Ebben a percben utálta. Bele szerette volna töröni a sáros cipőjét a szoknyája csipkefodrába. Az asszonynak is megérik ezt ílyenkor. Ez az asszony is megérezte. És most már számítás nélkül, ravaszág nélkül, esdesen, kis csuklásokkal sírni kezdett.

Gáspár ur tudta, hogy az asszony leakarja őt gyözni. Az apró gyöszemű könyvek, amelyek úgy peregek egy asszony mélyeség, kéek szeméből, mint a rózsaszírom harmacséppje, nagy, merész fegyverek. Vannak férfiak, akiket megkényenyitenek az asszonyi sírások. Gáspár ur nem ezek közé tartozott. Odament az asszonyhoz, megismogatta a fejt és lecsóolta.

Undort érzett. Elhatározta, hogy mégis elmegy. Nem tudta, hogy hova, hogy merre, de jaretek meg a Mussét-vers bágyadt muzsikájának a lélekében. Vette a ka apját.

— Hová megysz? — kérdezte remegve az asszony. Megérezte a veszedelmet, félt, borzongott és Gáspár ur érezte, mintha fekete hullók károgának körül a szívet. Leült az asszony melé és úgy ütök sóvágt. Halikán verte el a sívűk dobogása az órákat. Mindegyikük a régi eltemetett szerelmeire gondolt, elhangozt csóokokra, a szoba sarkából beteg szerelmes bugások kíséretei bujtak elő s ók úgy ütök egymás mellett, mint az idegenek.

Az asszony belekuszott az ember ölébe és áftogta a fejt. Gáspár azt hitte, hogy rozsdás, hideg vaskapocok fonják körül a nyakát, átengedte fíradt szemét az asszony szájának. Nem bánta akármilyen történet, csak félt egy emléktől és egy bágyadt, fehérru, fűldökölő fíradt asszony utolsó vércseppjeit láta, amelyek az asszony haldoklása közben az ajkára csóokolt.

— Elmegyek, — mondta halkan.
Az asszony felugrott. Ríkásoló hangon ordította:

harmadik pedig zavart támasztott azzal, hogy elment egy félóra sétakocsizásra abban a kocsiában, amelyben a menyasszonynak a templomba kellett mennie. Az egyik néni pedig, aki menedékházat tart fenn a hajléktalan macskák számára, azért nem ment el az ezüztörő, mert nem hagyhatta el ily hosszú időre a védtejt.

Az ifjú házaspár, mely egyenest Európába készült vitorlázni, a hajóra vezető hid dobogóján várták az immár boldog hírü nagyszámú, még kielégítésre váró hitelezői a végrehajtókkal s csak azért nem lett botány a dolgából, mert még idejökön oda jött az ügyvéd és kiízetett mindent.

Mikor az ifjú férj elhelyezte nejét a kabinjában, fölment a földszetre. Reméltel- tel vette észre, hogy egy serb ember to- lakodik köréje, — az azt hirtel, hitelezők, sz- zencere azorban — csak hirteláptudósok voltak.

Tollfutóban.

Nem lehet mondani, hogy a helybeli kereskedőkben nincsen kifejlődve az üzleti szellem, a leleményesség; hogy nem jó kereskedők. Sőt mikor idekerültem s a fülemben még szöngtak az ismerősem csipős gnyulódásai, hogy a kényemes városi ottmól felszereltem a falu (nem Kanizsan csak ennek tekintend Lendvát) egy kellemetlenségével, csak elalát a szemem, meg aszám a rendezett, tisztá kis boltok, a jó kereskedő speciális üzlesezés és esztétikai érzékével összalított kirakatok láttára.

De azon még jobban elcsodálkoztam, hogy mennyi mindenféle portéka van egy ilyen üzletben. Azelőtt csak a zálogházaknál halottam, hogy azok olyan helyek, ahova — uram bocsá! — akár ruha nékül léphet be az ember, hogy a másik ajtón kifogatlannal eleganciával jelenjék meg; no meg a nagyon kis faluk nagyon kis boltjaiban láttam, hogy pl. a kocskienő mellett milyen szépen megfér a harisnyakötő, anélkül, hogy egymás szeméjén eszorra esnék. Akkoriban

nem is gondoltam arra, hogy valamikor még a harisnyakötő s a kocskienő (mint üzletlársak) dolga kik árthatan a tollamat, de hát úgy történt, hogy itt Lendván egyik vagy másik kereskedő panaszra folytán rájöttem, hogy a kocskienő, meg a harisnyakötő egy városi üzletben még se lehetnek üzletlársak és ha például tölem függne, bizony úgy szvelátszatlanm ezt a kettőt, hogy az egyik soha színez se látán a másiknak.

Egyik helybeli kereskedő panaszoktól legutóbb azért, hogy a konkurrenzé olyan cikket is „bevezetett”, ami „nem vag” a szakmájába. Hát persze, hogy magam sem helyesletem a dolgot; nem a „eszimadja maradj a kaptafánál” elvny fogva nem helyesletem. hanem azért nem, mert Lendvát nem találom olyan kicsinynek, hogy itt a füzeres a füzereiből, a vasas a vasából, a divatúrás a divatúráiból meg ne élhette. Egészen kicsiny falukban egészen másképp áll az ügy és lehet, hogy a lendvai kereskedések e jellegzetes, de másutt szokatlan vonása még abból az időből maradt fenn, amikor a körülmények megkövültak, hogy a harisnyakötő és a kocskienő egymással jóviszonyban legyenek.

Mert akárhogyan is argumentált egyik vagy másik kereskedő szomszédom, én sohasem tudom megérteni, hogy annak a vaskereskedőnek mi szükségé van arra, hogy pl. a képeskártyák árusításába ártsa magát, mint ahogy annak a képeskártyakereskedőnek semmi szüksége nincs arra, hogy a képeslapjait vaszszekkel és csizmapatkókkal garnirozza. Kanizsai dialektusban mondva: a csizma nem illik az asztalra, azonképpen a képeslap az képeslap, a vaszeg az vaszeg, tehát olyan tárgyak, aminek az összekeverése nem kereskedelmi, sem pedig esztétikai szempontokból nem helyes.

Talán majd idővel Lendván is rájönnek erre az igazságra, de addig is sietek megjelöznöm, hogy én szeretem látni a harisnyakötőt is, a kocskienőt is, a vaszszet is, ró meg a képeslapot is, — de csak külön-külön.

Mese a „Fekete ér”-ről.

Erre-arra kanyarodva folydogál a Fekete ér.
Zöld pazisitos partja mentén sétalag egy Szőke tündér;
Élmereng a habok forrán, a haboknak Halk moraján,
S a nyugovó napkorongnak bimbosáin Fenyvsugarán.

A laboktól azt kérdezi: honnan jönek S nem-e láttak,
Kire ó vár est hasadtán, hű szivének Választottját?
De a habok — bár locsognak, választ azért Mégsem adnak.
Tündérvilágon nem tanultak, választolni Nem is tudnak.

A magasban elvonuló felhőktől is Azt kérdezi,
Mit a tepszt rétvirág koszorúba Közölteg;
De a felhők válasz helyett könnyet ejtve Sírni kezdnek,
Nem állhatta tovább ellent óriási Nagy terhüknek.

Halványan a tündér arca lovagjának Késedelmén,
Hütlenségi aggodalmak marcangolják Szíve melyén;
Vigaszt keres, — de haszlatlan, — a megkötött Koszorúban,
Mint fejére szánt a tündér s vízbe ejte Szomorúan.

Vízbe döntés koszoruját, hogy emléke Se maradjon
Szerelemnek, fájdalomnak ezen a csuf, Rossz világon.
S meggerszül könyök árját versenyképén A patkával,
Mivel az, mint áradattal, nagy sebesen Tova nyargal.

De a könnyek kövé válnak: köveivé A bútnak,
Arban olyan feketék is azok, mik az Erben vannak;
Emlékei egy esáladott tündér szeme Harmatának,
Mint szíveből letört élte künja láng Sajtólanak!

VIHAR GYZÓ.

Esetek.

A bátor vadász. — Féltreérés. — A fészek madarai.

— Egy kis baleset. — Ez sok ...

Ezt az esetet a Ferenczy Jóska vendégül- jében mesélte egy ur, aki maga is csak úgy hal- lotta.

Egyik lendvai uriember nemrég a fejébe vette, hogy fejszavá vadászna. Jó pénzért vasárolt pus- kát, kivátoatta a vadászengedélyt s így felszerel- ve izgatottan várta azt a napot, amelyen vadászni mehet.

Ez a nap megérkezett. Nagy boldogság volt A vadászarsznya tele volt előmozsiával és jó- féle páinkával. Mennél jobban közeledett a pil- nalam, melyben a sóvárgott vadászterületre lépett, annál jobban dobogott a szíve. Egész kábult volt, mikor a fának támaszkodva, puskáját a ke- zében tartva, várta az első vadat. Mellette gub- baskodott a földön a hajtó, akit vadászarszá- mellet rendelték.

Egyszerre csak érzí, hogy a hajtó megrán- gítja a kabaátját és mohón sugja: — Tekintetes ur! Tekintetes ur! Vigyázzon, jön a nyu!

A vadásznak kiüledtek a szemek, még job- ban meglapult a fához, azután reszkető hangon szólt:

— Nem haj! Nem telek! ...

A város házán lópasszuszt akart tagnapelőtt váltani egy gazda, aki egy kicsit nagyot hall. A jegyző megkérdézi tőle:

— Hogy hívják?

— Semmi válassz.

— Mi a neve?

— Csönd.

— A könyörgőjét a földelőjában, hát nem akarja kend érteni: azt kérdem, minek hívják, — kiáltott a passzuszió akkorát, hogy csak úgy rezgett bele az ablak.

A magyar ijedten kapta föl a fejét és értel- mesen megalotta a válszt:

— Világos pejkanca, kérem állasson, csil- lagos homlokú ...

Ez Szentgyörgyölygőn történt. Nemrég pá- lyázatot hirdettek az iskolások egy tantói al- lásra, mely Szentgyörgyölygőn tudvalegőnek nem nagyon zsirus. A sok pályázó közül az, aki el- nyerte az állást, azelőtt híret sem hallotta a köz- segnek és sejteltme sem volt arról, hogy hova pályázik. Csak akkor, mikor a községbe jött, látta, hogy a kulturálisnyok ott nem mondhatók ép- pen rendezetnek, azért meg az első napon el- határozta, hogy lemond az állásról.

Az egyik iskolások: tala a válsztás után udvözölni ment az új tanítóét és kiváncsisággal kérdezte:

— No, hogy tetszik az új fészek?

A tanító megvakarta a füle tőle, azután ki- vágta a rezet:

— Hát, tudja bátyám-uram, a fészek még csak hagyján, de a madarait én sohasem tud- nán megszokni ...

És még azon nap beadta a lemondását.

Egyik helybeli kisasszonyról szól az alábbi kis historia.

A kisasszony a mult hét egyik reggelén szokása szerint, hosszú időt töltött a tükör előtt. Nevezetesen a frizurájával foglalatokodott a kisasszony, amely ma sehogyssem akart jó meg- állni. Lebontotta, majd meg újra feltezte az el- lenzengülő fonatokat, de így se, meg úgy se te- szett neki a frizura. Nagy dühösen már valami meggyedszer bontotta le a haját s újra fesülni, ke- fémi kezdte, mikor egyszerre melléje settenkedt a kutya, aki s a hajjant felé kapott.

És itt a bökénő. A haj tudniük nem volt a kisasszony fejéhez hozzádó, csak amolyan „copf” volt s a haj a kutya szábján maradt. A kutya pedig elszaladt ki az udvarra, majd az utcára. A kisasszony utána. De hiába. A kutya elült.

Másnap az összecépett és megkuszált haj- fonatot megtalálták a berekben. Hasznát venni persze már nem lehetett. De ezt nem sajnálja annyira a kisasszony, mint azt, hogy erről a kisasszonyról beszélnék ma az emberek szel- tében-hosszában a városnak.

*

— Tudom, hová akarsz menni. A temetőbe.

A sírházok. Az én csökömtől nedves szájjal akar megcsókolni az ó sírjának a földjét. Vissza akarok sírni annak a nőnek csökos szerelmét, csak azért, mert már nincs itt. Amíg, itt volt, éppen úgy bánta vele, mint valam, durva voltál, gorbomba, paraszt-lelkű és hideg. Kínzóttad, bántottad és mos, hogy elment föld, szeretnéd el- hitetni magaddal, hogy ő volt az első és utolsó szerelmed. Mert szeretni már nem tudsz, hát két valaki, aki nincs és akire büntetlenül ráruházha- tott tehetetlen, fagyos szerelmedet. Kimehetsz a temetőbe, ma van halottak napja és tessék el- engem. Én sem vagyok már, én sem, én már elmentem, itt se voltam, érezem az ajkád gyöngé szorításából. ...

Leesett a divánra. A férfi elhúzódtól mellőle. Még nem volt asszony, aki így a lelkébe látott volna. Az ősel is ilyenek lehettek. Gonoszak, kemények és álmódzón szeretők. Szerettek azt, ami elmul, ami koporsószaga, amit fűztek boritanak, ami nem él és félték minden asszonyt, aki csökor kér tőlük. Ebbe az irrealis szerelemből örölkbe bele mindannyian és viték ki az utolsó fölhatóbusukat a temetőbe.

Gáspár ráhajolt az asszonyra. Láttá a ke- mény, husos ajkát. Ezt az asszonyt most el kell temetni, olyan jó ma temetni és Gáspárnak igazán mindegy volt, hogy kit temet. Ez az asszony ki- vánta, hogy úgy szeressék, mint egy halottat. A temetőre gondolt, ahol most kemény szívtű, bratális legények elágyulva sírnak az elmul asszony- nyok sírja fölött. Neki is sírni kelene. És meg- nyugtatóa lelkében egy régen elföldelt szerelmem pislogó mécsesét, lehunyta a szemét, megcsókolt egy előtte heverő asszony ajkát és ravatolós, földszaga filatokkal érzett, temetési beszédek mor- málását, látta halvány, kékesillagú mécsesek villogását és a füleiben csengtek egy Musset-ven haldozó, beteg rimel. ...

B. E.

Ellátogatott a tanfelügyelő egyik járásunk-beli falusi iskolába. Nagyon szigorú arcot vágott. Sok kifogásolót valót talált. A szegény tanító szorongva mondta:

— Kérem, sok nagyon sok a dolgom... Mindent tanítok... Kiéncvenőt tanulo van... Harmincket öt tartok...

— Hm, hm... szólt fontoskodva a tanfelügyelő, — harmincket óra napokim... hát ez csakugyan elég...

HIREK.

Lapunk mai száma technikai okok miatt a rendszerint kisebb terjedelemben jelent meg.

— **Eljegyzés.** Polczer Imre gyertyános körjegyző jegy váltott Kőrös Marika kisasszonnyal, Koller Ferenc kántortanító lányával Alsólendván.

— **A József főherceg szanatórium új titkára.** A József főherceg szanatórium egyesületi titkári állásában személyi változás történt. Verner László, aki az egyesület megalakulása óta végzte a titkári teendőket, rendkívül megrendült egészségi állapotára való tekintettel kérvényesen felmentést kért, amelyre az egyesület igazgató tanácsa sajnálkozással vette tudomásul a lemondást. Lukács György v. b. t. t. enlök a titkári állásra Pakots József iránt, a Petőfi-Társaság tagjait hívta meg, ki állását már el is foglalta.

— **Gyászvorat.** Özv. Wajdits Józsefné sz. szentiványi és szilasi Szilassy Ióna urnó vasárnap éjfel 62 éves korában meghalt Nagykanizsán. Kedden délután temették nagy részvétellel. Az elhunytban Wajdits József nagykanizsai könyvkereskedő édes anyja gyászolja.

— **Jegyzőválasztás Gyertyánosban.** Mint előre látható volt, a hetfői gyertyános jegyzőválasztás minden izgalom nélkül, simán múltott el. Minden jel arra vallott, hogy a gyertyános új jegyzője Polczer Imre, volt alsólendvai aljegyző lesz, akit az utolsó hetekben helyettesítette alkalmas már megismert az egész falu. Pedig a jegyzőválasztás két járásunkbeli aljegyző is pályázott, de meg is maradtak a pályázatnál, amennyiben a választók egyhangúan Polczert kiáltották ki a „falu penjának”. Polczerral egy igen ambiciózus, szorgalmat kész embert nyertek, aki bizonyára szép szolgálatot tesz majd a falujának.

— **Közgyűlések.** Az Alsólendva-Vidéki Takarékpénztár február hó 5-én d. u. 2 órakor tartja meg XI-ik évi rendes közgyűlést. — A tárgyisorozat a következő lesz: A jegyzőkönyv hitelteléseire két részvényes kijelölése; az igazgatóság és felügyelő-bizottság jelentése; a zárszámadás megállapítása és jóváhagyása; az évi nyitó- és felvétel iránti határozat hozatala; a feltevényves megadása. I felügyelő-bizottság tag, esetleg egy póttag választása. Netani indítványok az alapsza bályok 17. §-a értelmében.

A Belintéz-Vidéki Takarékpénztár február hó 3-án tartja ez évi, XXIX. közgyűlést.

— **Előmnkálati engedély.** A m. kir. kereskedelmiügyi miniszter m. é. 93766. sz. a. Fabian Lajos budapesti vállalkozó mérnöknek a tervezett Veszprém-nagyvárosyba i. é. vasutnak Nagyvárosyban tervezett végállomásból kiindulólag Vigan, Petend, Kapoles és Gyulakeszi községek érintésével a m. kir. államvasutak pozicálomások vezetédek szabványos nyomtávú gőzüzemi h. é. vasutvonralra az előmnkálati engedélyt egy évre megadta.

— **A csákyonai léányintérsény.** Ezen új nemzeti intézmény felállítására milyen egező szükség volt, azt főlélegesen bővebben fejtegetnünk, a tények igazolják életrevalóságát. Az érdekeltek szíve a legnagyobb örömmel üdvözölték az eszme megvalósulását. A felügyelőbizottság azt, hogy már az első évben helyszíni mintá felét sem lehetett a jelentkező tanulóknak fölvenni. S hogy az internátus napról-napra népszerűbb lesz, abban nagyrészt van a felügyelő urónak, kik szíves teljes melegegedésére töltik be szép hitvátsukat. A legmelegebb elismerés hangján kell megemlékeznünk az internátus támogatóiról, a város hazafias képviselőitől, akik 400 korona áldozattal két tanulóknak könnyítettek meg az internátusba való felvételét. A szép példák követése talált, amennyiben a Csákyonai Takarékpénztár Részvényársalattal igazgatóságát, évi január hó 4-én tartott gyűlésén egyhangúan el-

határozta, hogy az internátusban egy muraközi, ennek általános egy horvátországi szorgalmas és kifogástalan érdeklésűleu leantatnáló részre 200 korona évi segélyt szavaz meg. Azonban kiköt magának azt a jogot, hogy a léányiskola tanterülete által ajánlott 3 tanuló közül a Takarékpénztár igazgatósága állapítja meg, kinek adja a segélyt. A megajánlott segély mindenkor a tanév kezdetén, illetőleg szeptember hó folyamán lesz a polg. isk. igazgató kezéhez kifizetve; miről a polg. isk. igazgatója jan. hó 18-án hivatalosan is értesítellett. Szent az áldozat, melyet a hazai öltársak tesznek, tenebbi elhatározásuk által áldozatot hozott a Csákyonai Takarékpénztár igazgatósága is, a feltételek egy szeréken megnyitvánul egy hazahazágra szülő áldása fogja kísérni. A magyar kultúra és nemzeti ügy érdekében hozott nem áldozatért az igazgatóság minden egyes tagjának példás nyílvanosság útján is a legmelegebb halás köszönetet fejezi ki a polg. léányiskola tanterületére.

— **Vásár.** A legközelebbi országos vásár Alsólendván f. hó 25-én, kedden lesz.

— **A jegyzők nyugdíja.** Zalavármegye a jegyzők nyugdíjására vonatkozó szabályrendeletet akkép állapította meg, hogy 35 éves szolgálat után teljes fizetéssel mehetek volna nyugdíjba. A belügyminiszterium nem hagyta jóvá, ekként az új szabályrendelet ismét 40 évet köt ki a teljes nyugdíj élvezetére.

— **A bíróság köréből.** Mult számunknak a bíróság ügybeosztásáról szóló híre után vonatkozólag pótlólag megjegyezzük, hogy a panaszokat ezután nem Vidra István vezető-járásbíró, hanem dr. Tüske Dező járásbíró veszi fel.

— **A lapok megrendelése.** A Kuria érdeke és a közönséget is érdeköl teletet hok, amilyen kimondja, hogy mindenki, aki huzamosabb ideig elfogadja a neki postán kézbesített lapot, annak árát még akkor is meg kell fizetnie, ha a lapot nem rendelte meg. Megérdekesebb az ilyen ama kijelentése és megakapítása, hogy az illeten perekben nem az adós lakhelyén lévő bíróság az illetékes, hanem az, amely ott van, ahol a lapot készítik vagy postára adják.

— **Az egyke.** Ismeretes dolog, hogy Zalavármegye egyes vidékein az egy gyermek rendszer erősen el van terjedve. Ez a népiről bün Balatonföldvidékén is el van terjedve. Legutóbb egy vagyonos polgári családöt keresset fel a gólya s a lelketlen szülők a gyermeket az udvaron elásták, a szaporodást eltiltották. Valahogy a csendőrség felübe jutott a dolog. A nyomozás megindult. Az apa annyira megrémült, hogy szegényben vadászgégyverével agyonlölte magát.

— **Az új vasuti díjszabás 1910.** Január elsején életbe lépett, de a személydíjszabás tartifailag nem változott. Csak némely rendelkezésben történt változás. Így pl. akai a pályaudvaron belefegyje nélkül találnak, 6 kor. helyett 1 koronát fizet. Aki a személykocsiba bevitt díjtelkes állatot elutok, 6 koronát fizet. Az árúdíjszabáson kívül azonban különösen drágult a fekbér, azért a vasuton szállított árut hasznos lesz mielőbb kiváltani.

— **Járdák tisztogatása.** Pénteken az egyik rendőr sorra járta a fúttai háztulajnosokat avégett, hogy a házuk előtt lévő jogalóiról a havat tisztogassák le. De a többi utcai háztulajnosaim nem figyelmeltettek a járdák tisztántartására. Azért például a Szentjános-utca jogalóiróin — majdnem mindentit — még ahogyan egy hétre is ott találtak azt a havat, ami tegnapelőtt rácsét, ha ugyan addig el nem olvad. Jó lenne a Szentjános-utcában is utána nézni, hogy mennyiben tartják be az aszfalt tisztántartására vonatkozó rendelkezlet. De addig ám, míg valaki a nyakát nem szegi a ráfagyott hóól síkos aszfalt!

— **Miert nem monné férjhez a léányok?** Seroa Matild olasz íróné egy napólyi laphoz szomorúan konstátálja, hogy a házasságkötések Olaszországban évről-évre ritkábbak lesznek. Seroa Matild szerint a dologban a léányok a főhibások. A léányok korlátolt és naiv felgúskálók oly különös képzeteket alkotnak a házasság iránti kötelesegekről és általában a házasság fogalmáról, hogy minden komoly embernek csak mosolyt keltenek. A házasság boldogsága alatt azt érlik, hogy férjük állandón az egekig fogja őket magasztalni és mint valami égi lényűt dicsőití féri a feleséget. A házasság e rajongó léányok szerint csak akkor boldog, ha a féri a föld min-

den kincseit imadottja lábához rakja. Vajon vannak-e még olyan léányok — mondja Seroa Matild — akik így szólnak magukban: „Nem akarok férjem mellett egy királyi lenni, hanem há társ. Nem akarok örömen szeretni asszony lenni, hanem ferjennek így e rossz napokban barátja maradni.” Igen, vannak még hála Istennek ilyen léányok, — fekteti a súlyt cikkre az íróné — és ezek azok, akik kapnak is férjet és meg is érdemlik, hogy férjhez menjenek.

— **Nem ó veredekett.** Bíró Ferenc lakosi legényről tévesen közölték azt, hogy egyik este a kórsmában veredekett Söt ellenkezőleg, egy áll a dolog, hogy ő békítette a háborus feleket és csakis neki köszönhető a, hogy megtagadtott Riczinger Ferencné neví asszony csak kisebb szeríssel került ki a harcból. Az asszony bantalmazója egy Kósa Miklós neví lakosi legény volt, akit e eslekedetээр a bíróság fog felölésége vonni.

— **Egy népkölti.** Az alsólendvaii koszarózatron postája, vagy mint ő magát nevezi, „vers-szerkesztője”, ifjú Bi nnyei Pál seholgy sincsen melegeződe lapunk irányzatával, mondóva, hogy míg mi hetről-hetéről a kis tehetségek munkáival töltjük meg a lapot, addig ő, a nagy tehetség, hálátlan melözésnek van kitéve. Pedig ő olyan verset tud szerkeszteni, mondá, hogy minden magyar haja az ének mered, és hogy nagyobb nyomatókat adjon állításának, a s'émnik láttára elkívete azt az irodalmi menyerületet:

Körhinta vers.

Kerekes a sátor,
Köröskörül zászó,
Körül paripának
Cintépy muzsikálnak.
Nagy dob ott pátán,
Szépeny a talca,
Kerekes a sátor,
Köcsi híggony mellett
Lányok üdülnek,
Cispékes karimaja
Téjten a Matyi,
Facitoll van neki,
Közében a zászó,
Kerekes a sátor.

Derek barátunk különben nagyon büszke a költségetre s verseit legközelebb benyújtja a Petöfi-társaságnak, hadi ismerje meg a világ, amely még nem tud róla, hogy Alsólendván már 42 év óta el egy Binnyei Pál neví költi, ki arra születt, hogy Petöfi örökébe lépjen...

— **A pincké rémei.** Bücsék István és Lebar István levdahagyó lakosok vasárnap den után ellátogattak Csapótló Péterhez, kinek a pinckei hegyen van a háza. Rovid ideig múlva meg egy vendége érkezett Cipótlóthnak Meglics Antal személyében, aki nagy titkolózva elmondta a három embernek, hogy o tud a pinckei hegyen egy ház at, ahol sok dolhy van, jó volna oda betérni, ami már csak azért is könnyen menne, mivel a házban jelenleg nem lakik senki. A négy ember csakahamar utrafelt, feltörte a házat, de abban semmit sem talált. Ezután meg négy huzból a három bet, ahonnan bört, kukoricát és krumplót lopnak. A károsultak panaszára csakahamar kinyomozták a betörőket, elfogták őket és behozták a helybeli kir. járásbíróhoz fogházába.

— **Cigány-háború.** Mult csütörtökön végre veredekett rigónthöz két beruzgott cigány: Kolompár Gyuri és Kolompár Pista. Egy loeladás áldomást ittak s mikor már mindketten jó mélyen néztek a póhár fenékre, valami felett összeversztek. Míg szóval gőzötek, nem bántották egymást, de mikor kifogytak a piszkos jédközből, előkeríteltek a kések s az ügyesbő és fűrűgbő Gyuri cigány alaposan megszabadda barnabőrű zsvit pajtását, a Pistát, aki azonban szintén nem maradt adós. A hozzájuk tartozó őrsi és asszony nép rettetenes jayvszekelesere az összecsösdült nép vasaltotta sz. a. v. é. 1910. feleték.

— **Farsang a falun.** A falu fiatalasága, legények és léányok tömegesen tökédvend járják a fánatot a kórsmora körút padóján. Ilyenkor únik ki a legény a tombában, kié a legszébb léány, ki parancsol a cigányoknak? Sokszor harcoltunk már az alvégek, meg a felvégek harca at elsősegér — a kórsmában, falusi drámák sem hatnak újsá; ingerelvé, mert nagyon is gyakran hallattak ma, ukról. Mások beszélnek életünk eleget, mi is írunk, de most még azt is szóvá akarjuk tenni, mennyire kiforgatta a falut a város hatása régi nemes egyszerűségéből, meg a mulatság körben is. Eddig a „Ritka burza, ritka árpa...” nóttára járták a legények, — most — bontoztatnak s a fátovári orfeumok kúpleit kúr-bungyalak ritka fülserőt hozzáemteressel. Régi

szép magyar népdalaink élveznek, újak nem teremnek s aig van már hely, ahol a magyar táncot, a csárdást amugy igazán el tudják járn. Falun is Debórást imádják, s a nép egyszerű fia is lelkesedve futják, hogy: Kimegyek a parkba, hol az élet tárka...

— **Ló-lopás.** Jakab Iván hárshegyléi lakosnak volt két lova, melyek az alsólendvai kir. járásbíróság e hó 14-én zár alá helyeztetett. Néhány nappal ezelőtt a bíróság kiküldött a két lovert, hogy azt Alsólendvára hajtásák be, de annint a behajtással megbízott ember a helytartói Deutsch fele vendéglőben éjszakára megszállott a lovakkal, a két paripát éjnek idején valaki ellopott. Másnap elmentek Jakab Ivánhoz, hogy megkérdezzék, nem tud-e a lovak sorsáról, amikort is Jakabnál megtalálta a lovakat Jakab bevallotta, hogy ő lopta vissza a lovakat, mivel nagyon sajnálta őket a bíróságnak átadni. Feljelentette.

— **Két évig disznóolba zárva.** A Zala* írja: Légrad zalamegyei község egyik meglehetősen jómódú családjánál volt már 8 év óta tartásá elhelyezve egy Persa Rozália nevű 30 éves felekegyelmű árvalány, kit eltarított annak fejében vettek házukba, hogy a leány kis ingatlán jószágának hasznát élvezték és majdan a birtok is az ő tulajdonukba megy át. — Sanyaru sorsa volt a családnál az első napot fogva a szegény hűlye teremtesék, de amit a legutóbbi két év alatt vele művettek, az meghaladja a rétmegyének elfajta törteneteit is.

A szerencsétlen nő eltarított mintegy két évvel ezelőtt ugyanis kitélepteték a lakásban levő udajából és az udvar végén elő disznóolba zárták. Itt a leírhatatlan piszokban letrengett azóta a boldogultan teremték, kit éheztettek, csakhogy meliőbb szabadulhassanak tőle a mindenkajára askálótt. Így ment ez egész tegnapig, amikor a halálra sanyargatott s minden emberi formáját megfosztott leány szenvedéssel megváltotta a halált. Jött a halottékné, aki nem hagyhatta szó nélkül a látottakat, amiket a meggyőrt nő testen tapasztalt. S így került a dolog a jegyző, majd ennek a révén a nagykarnizsi törvényszék vizsgálóbírója elé, ki tegnap délután utazott ki a törvényszéki orvosokkal Légradra, hogy a borzalmas ügyre világosságot derítsenek. Az orvosok felboncolták a holttestet, melyen borzalmas dolgokat észleltek. Mielőtt elvitt megállapították, hogy az agyszorongató leány magas növésű, legalább is közepertemű volt, míg e két év alatt mindössze 122 centimetryre zsugorodott össze. Melikosa alj arasznyi szécsre ment össze, gyomra, melyben etélné nyomát sem találták, rengeteg éhezétségre, kopláiára vallott, körmei alatt pedig, melyek kezén és lábain állat karom nagyságúvá nőttek, a boncoló orvosok a disznóolák jellegzetes piszokjait találták. — Az így elhunyt leány gondviselői, úgy látszik, tartották tőle, hogy a holttest árujuk lesz, mert azon határozottan megállapították azt is, hogy a halál után gondosan megmosták, de a förtelmes helyen évek során át rárakódott szennyet a bőr rancsaiból eltávolítani nem tudták.

— **Verekezés.** Folyó hó 20-án délután 5 óra tájban véres verekezés volt a vágóhid közelében. Magyar Pál alsólendvai csordást egy ellensége, Varga (Zsömle) János resznéki legény orvul megtámadta és a nála levő léccel súlyosan összeverte. Magyarai orvosi segítségben részesíték, támadóját pedig feljelentették az alsólendvai kir. járásbírósnagnál.

— **Öngyilkos menyasszony.** Felúntén keltő és ép annyira rejtélyes öngyilkosság történt a napokban Rinyaujakon. Katóna Katinán 18 éves hajadon szülei házában udvarában, a nagy szalmakazal tövében szíven lötte magát. A lövés zájára szülei azonnal előrohantak, de a leány már halott volt. Az öngyilkos leány menyasszony volt és e hó 30-ára volt az esküvője kifizve. Életútságának okát annál nagyobb titok fedte, mert a leány nem érozszakoltak a házassághoz.

Szerkesztői üzenetek.

R. I. A tárca is jön egyik héten. **Inceptivus.** A multkori tárca kissé gyenge, a maít meg nem olvastuk át. Csak türelm, egyszer csak bekopogtatunk a levelel.

Vihar Győző. Ilyen szépen megírt költeményt más-kor is szívesen fogadunk.

Az Alsó-Lendva-Vidéki Takarékpénztár hetibefizetési betét-és előleg üzletágának XIII. csoportját 1910. január 26-án nyitja meg.

Az Alsó-Lendva-Vidéki Takarékpénztár Igazgatósága.

Utcai lakás a Városház-utcában, mely áll: 3 szoba, előszoba, pince és padlásból

1910. évi márczius hó 1-ére jutányosan

kiadó.
Bővebb felvilágosítás **Balkányi Ernőnél.**

Kincses kalendárium
az 1910. évrre
darabonkint 2 koronáért kapható:
Balkányi Ernő kereskedésében
Alsólendván.

A Nagy Gábor-fele

DELAWARE szőlő faj az egyedüli, melynek terméséhez semmiféle tudomány vagy egykört nem kell, meg az is elhánk vele, aki soha szőlőtővet nem kezel. Minden szállítmányhoz utasítás mellékeltek ingyen s ebből kinézheti mindenké, hogy miként iltesse el, kezelese pedig metszés, kapálás és felkötésből áll, más dolog nincs vele, mert ezt ottant, pernetizet, képenozint nem kell, nem árt ennek a filókészera és bimboja vész-szője felben szole el nem fagy. Hoidaként átlag 35 hektóliert terem s egy bimbojából 3—4 fűrt fejtődik. Valódi börtém legnemesebb faj ez melyet azonban nem szabad összekezevesztetni más ugyanily név alatt forgalomba hozott hitvány fajjal, ügyéint kell arra, hogy Nagy Gábor-fele fajt kapjunk, mert csak ez a valódi. A valódi Nagy Gábor-fele Delaware-szőlő olyan bort ad, mint az aszu, édes és erős igen kellemes zamatu és kétszer annyit kell el, mint más borok. Kóstolóknak egy üveggel bárkinék küldök 1 koronáért.

A DELAWARE-szőlő hevebb leírását, természetének királyi közjegyzővel hitelesített eredeti leírásait szíves kivételben, továbbá a szőlőgöze nyomát, az aszu képti tartalmát **képes árjegyzékkel ingyen és bérmentve** küldök mindenkinek, akinek enél a társaság tartalmát, árjegyzékét, mely a szőlőültetvényekről, üvegteljesítésről is ad részletes, helyi utasításokat. **NAGY GÁBOR** szőlőnyergeltökös, **KÖLY** posta-, távirtd- és távbeszélő állomás. Levelezés magyar, német, Lörv szert és román nyelven.

Az Alsó-Lendvai Takarékpénztár Hetibefizetési, betét-és előleg üzletágának XI. csoportját 1910. február hó 10-én nyitja meg.
Az Alsó-Lendvai Takarékpénztár Igazgatósága.

BUTOR!! Sztalos és kárpitozott, valamint vas- és rézbutork nagy raktára.
Schwarz Lipót Varasd.
Legolcsóbb, legelőnyösebb bevásárlási forrás teljes menaszszonyi kelengyék, szállodák, vendéglők és magánosok részére.

Képes mintakönyv kívánatra ingyen!